

СКЛАД ЕКОНОМІЧНОЇ СТІЙКІСТІ ПІДПРИЄМТВА

Економічна стійкість підприємства – цілісна, багатофакторна система, щоб підприємство вважалось економічно стійким, воно повинне ефективно управляти внутрішніми факторами та здатне залишатися таким при будь-яких змінах зовнішнього середовища.

Під економічною стійкістю слід розглядати комплекс властивостей організаційної, інноваційної, логічної, виробничої, фінансово-кредитної діяльності, кількості продукції, її новаторські властивості, науково-технічну розвиненість матеріальної бази, розвиненість кадрового та інтелектуального потенціалів, наявність інноваційного менеджменту [1].

Оцінити такий доволі складний показник можна на основі структурних складових економічної стійкості: фінансової, ділової, цінової, управлінської (кадрової), виробничої, постачальної, збутової.

Фінансова стійкість передбачає забезпечення ефективності використання власних і позикових засобів, основних фондів і оборотних коштів, забезпечення платоспроможності. Показниками є такі класичні показники як загальна та швидка ліквідність, коефіцієнти рентабельності та інші фінансові показники.[2]

Досягнення ділової стійкості забезпечується діловою активністю, порівнянням цього рівня з конкурентами, розрахунком і запобіганням різному роду ризиків, побудовою сценаріїв розвитку.

Цінова стійкість - забезпечення оптимального механізму ціноутворення продукції. Необхідно проводити розрахунки для оцінки рівня внутрішніх витрат і планування стійкого рівня прибутку, оректування неплатежів, проведення заходів щодо зниження собівартості для досягнення беззбиткової.[3]

Управлінська стійкість - здатність кваліфікованого персоналу управляти виробництвом, проводити грамотний маркетинг, аналізувати роботу

підприємства, забезпечувати надійне інформаційне поле для розробки подальшої стратегії. Показники – рівень плинності кадрів, освіти, кваліфікації, наявність досвіду роботи та ін..

Стійкість виробничого процесу вимагає ритмічного надходження та наявності на підприємстві відповідної кадрової структури та виробничої потужності, спроможних виробляти продукцію в необхідних обсягах з низькою собівартістю, відповідаючи вимогам ринку. Для формування виробничих фондів необхідні фінансові ресурси.[4]

Стійкість збуту визначається узгодженою мережею збуту, стабільним положенням на ринку товарів, залежить від кількості та якості продукції, тобто від добре налаштованої виробничої діяльності.

Саме ритмічний та оптимальний (з точки хору цінової політики) збут обумовлює фінансове благополуччя.

Всі складники економічної стійкості взаємопов'язані, нормальне функціонування системі неможливе при кризовому стані хоча б однієї з них. Виробнича стійкість залежить від постачальної, постачальна – від фінансової, фінансова – від збутової, та всі вони в тій чи іншій мірі знаходяться під впливом управлінської, ділової та цінової стійкості.

Аналіз економічної стійкості враховує широку низку показників, але на основі її кількісного виразу важко аналізувати діяльність підприємства., тому що складові цього індикатора мають різні одиниці вимірювання, тому для отримання кількісних інтерпретацій цього показника необхідно продовжувати дослідження. [1]

Необхідно розробити методіку планування та аналізу діяльності підприємства на основі показників економічної стійкості, уточнити склад груп показників, що дозволить підвищити ступінь обґрунтованості управлінських рішень із забезпечення стійкого розвитку підприємства.

Список літератури: 1. Шилова О.Ю., Оцінка стійкого розвитку підприємства //Вісник ДНТУ, - 2006. – С. 36-39 2. Ячменева В.М., Концепция экономической устойчивости предприятия //Проблемы материальной культуры – экономические науки, - 2006. - С. 94-97 3.

Романова А.И., Экономическая устойчивость предприятий//Вестник ТИСБИ. – 2005. - №4. – С. 25-28 4. *Гречаный В.В., Экономическая устойчивость предприятия и факторы ее стабилизации //Вестник ХАГХ. – 2005. – С. 157-159.*

В.В. ЦАРЬ, студ., ЗакДУ

ЕКОНОМІКА ПІДПРИЄМСТВА ТА МАРКЕТИНГ

Будь-яке суспільство для забезпечення нормального (достатньо комфортного) рівня своєї життєдіяльності здійснюється безліч видів конкретної праці. З цією метою люди створюють певні організації (трудові колективи), які спільно виконують ту чи ту місію (реалізують програму або мету) і діють на засаді певних правил і процедур. За ознакою їх можна поділити на дві групи: підприємницькі (комерційні), що функціонують і розвиваються за рахунок власних коштів, і непідприємницькі (некомерційні).

Підприємство — це організаційно виокремлена та економічно самостійна основна (первинна) ланка виробничої сфери народного господарства, що виготовляє продукцію (виконує роботу або надає платні послуги).

Кожне підприємство має історично сформовану конкретну назву — завод, фабрика, шахта, електростанція, майстерня, ательє тощо; може включати кілька виробничих одиниць — заводів або фабрик (комбінат, виробниче об'єднання). У більшості країн з розвинутою ринковою економікою такі виробничі одиниці називають фірмами. Під словом «фірма» розуміють підприємства, що здійснюють господарську діяльність у різних галузях з метою одержання кінцевого фінансового результату — прибутку.

Генеральну (головну) мету підприємства, тобто чітко окреслену причину його існування, у світовій економіці заведено називати місією. Здебільшого місією сучасного підприємства (фірми) вважають виробництво продукції (послуг) для задоволення потреб ринку та одержання максимально можливого прибутку.